

ČETRTI MESEC ŠESTMESECNE KAMPANJE

MISLI

Slovenski informativni list v Avstraliji:
Sydney, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Hobart.
Vol. V. No. 4. APRIL, 1956

Registered at the G.P.O. Sydney, for
transmission by post as a periodical.
66 Gordon Street, Paddington, Sydney
Organ of the Slovene Community in Australia "THOUGHTS"

“VSTAL JE, ALELUJA!”

VELIKONOČNA

V. Čadež

*Vzradujte angelske se čete,
naj svet se z vami veseli;
oznanjajte skrivnosti svete,
naj zmage tromba zadoni!
Ob zmagi tolikšnega Kralja
obdaja rajski nas sijaj;
bleščeča luč zemljo ožarja:
tema je proč in vrnjen raj.
Aleluja!*

*Prečudna Jagnjeta miloba
s svojo nas krvjo živi;
Gospoda vstalega svetloba
pregnala grozo je noči.
Brezmejna je ljubezen večna:
da reši sužnja, Sina da.
Adama krivda res je srečna;
izbriše smrt jo Kristusa.
Aleluja!*

*Velika noč, ti posvečena,
največja izmed vseh noči!
Kot dan ta noč je razsvetljena,
v veselju našem se svetli.
Odganja zlo, ustvarja slovo,
nedolžnost vrača in čistost;
v radost nam izpreminja togo,
izmiva greh, deli prostost.
Aleluja!*

ZADNJE POGlavJE LUKOVE BLAGOVESTI

Prvi dan tedna (v nedeljo, ker v petek zvečer zaradi sobotnega počitka ni bilo več časa, po judovskem običaju maziliti truplo Jezusovo, so hotele pobožne žene to nadomestiti v nedeljo zjutraj) so šle na vze zgodaj h grobu in nesle dišav, ki so jih bile pripravile. Našle so kamen od groba odvaljen in so stopile noter, a niso našle telesa Gospoda Jezusa. In ko so bile zaradi tega v zadregi, glej, sta pristopila k njim dva moža v blestečem oblačilu. Prestrašile so se in povsile obraz proti tlom, onadva pa sta jim rekla:

„Čemu iščete živga med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal. Spomnite se, kako vam je povedal, ko je bil še v Galileji: Sin človekov mora biti izdan v roke grešnikov, biti križan in tretji dan vstati.“

In spomnile so se njegovih besed. Vrnile so se od groba in sporočile vse to enajsterim in vsem ostalim. Bile so to Marija Magdalena, Joana, Marija Jakobova in z njimi druge, ki so to apostolom

pravile. In zdele so se jim te vesti kakor blodnje in jim niso verjeli.

In glej, dva izmed njih sta šla prav tisti dan v trg, ki se imenuje Emaus in je šestdeset tečajev oddaljen od Jeruzalema. Govorila sta med seboj o vsem tem, kar se je bilo zgodilo.

Medtem ko sta se pogovarjala in se povpraševala, se je sam Jezus približal in šel z njima, njune oči pa so bile zadržane, da ga nista spoznala. Rekel jima je:

„Kakšni so ti pogovori, ki jih imata med seboj po poti, da sta žalostna?“

Eden, ki mu je ime Kleofa, mu je odgovoril:

„Si ti edini tujec v Jeruzalemu in nisi zvedel, kaj se je ondi zgodilo te dni?“

In rekel jima je: „Kaj?“ Ta dva sta rekla:

„Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarenčanom, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom; kako so ga izdali naši veliki duhovniki in

poglavarji v smrtno obsodbo in ga križali. Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izraela. Vrhu tega je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Pa tudi nekatere žene izmed naših so nas ostrašile. Šle so namreč zarana k grobu in ko niso našle njegovega telesa, so prišle in pripovedovale, da so vidle tudi prikazen angelov, kateri pravijo, da živi. In šli so nekateri naših k grobu in so našli tako, kakor so rekly žene, njega samega pa niso videli.“

On jima je rekel:

„O nespametna in po srcu kesna za verovanje vsega tega, kar so povedali preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?“

In začel je z Mojzesom in vsemi preroki ter jima je razlagal, kar je bilo o njem v vseh pismih.

Približali so se trgu, kamor so šli, in on se je delal, da gre dalje. In silila sta ga, govoreč:

„Ostani z nama, zakaj proti večeru gre in dan se je že nagnil.“

Vstopil je da bi ostal z njima. Ko je pa sedel z njima k mizi, je vzel kruh, ga blagoslovil in jima dal. In odprle so se jima oči in sta ga spoznala. On je pa zginit izpred njih.

In rekla sta drug drugemu:

„Ali ni bilo najino srce goreče v nama, ko je nama po poti govoril in razlagal pisma?“

In vstala sta še tisto uro in se vrnila v Jeruzalem. Našla sta zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi, in ti so pripovedovali:

„Gospod je res vstal in se prikazal Simonu.“

Tudi onadva sta pravila, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga spoznala po lomljenju kruha.

Ko pa so o tem govorili, je sam

Jezus stopil v sredo med nje in jim rekel:

„Mir vam bodil! Jaz sem, ne bojte se.“

Vznemirili so se in prestrašili in so menili, da vidijo duha. In jim je rekel:

„Kaj ste prestrašeni in zakaj vstajajo dvomi v vaših srcih? Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam; potipajte in pogledajte, zakaj duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da imam jaz.“

To rekši jim je pokazal roke in noge. Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel:

„Imate tu kaj jesti?“

Dali so mu kos pečene ribe in sat medu. In vzel je in vpričo njih jedel. In rekel jim je:

„To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas: Treba je, da se dopolni vse, kar je o meni pisano v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih.“

Tedaj jim je odprl razum, da so umevali pisma. In rekel jim je:

„Tako je pisano in tako je bilo treba Kristusu trpeti in vstati tretji dan od mrtvih in v njegovem imenu oznaniti pokoro ter odpuščenje grehov med vsemi narodi, začevši v Jeruzalemu. Vi pa ste pričre teh reči. In glejte, jaz pošiljam na vas obljubo svojega Očeta, vi pa ostanite v mestu dokler ne prejmete moči z višave.“

(Luka 24, 1-49).

V ranem jutru, ko je vsa narava še počivala v globokem snu, je zažarela iznad zapečatenega groba večna Luč, obsija večnega Kralja, tema se pa umika do kraja zemlje.

Kristusovo vstajenje je pa poroštvo tudi našega vstajenja. Kakor mora pšenično zrno v zemljo, da more vzkleti in sad obroditi tako mora tudi naše telo strohneti, da bo moglo častljivo vstati. „To umrljivo mora obleči neumrljivost in to trohljivo obleči nestrohljivost. Tedaj se bo izpolnila beseda: Použita je smrt v zmagi. Smrt, kje je tvoja zmaga; smrt, kje je tvoje želo?“ (1 Kor. 15).

Gorje nam, ako ne bi imeli te vere, ako ne bi nosili tega blaženega upanja v svojem srcu! Bili bi bednejši kot brezumna bitja, ki žive brezkrbno ter jih ne mučijo vprašanja onstranstva niti vprašanja krivde in odgovornosti pred Bogom. Brez Boga, brez vere v vstajenje, je naše življenje ničevno, ko ždi na pragu smrti in ti greni sleherni košček veselja. A ničevno je samo brez Boga! V Bogu pa dobi naše življenje večnostno vrednost, saj je le priprava na pravo življenje onstranske gloriole v večni blaženosti.

LUČ NA GORI

„Da, tako sem rekel, bratje: ni je v soncu, ni je v vetru, ni v valovih je nemirnih, v krepkih dušah je usoda.“

Oton Župančič.

Kakšno moško recimo, saj nismo iz mehkega lesa. Veliko slane vode smo prebredli, veliko vetrov nas je prepihalo. Pa še vedno vriskamo in pojemo. Tako malo vredni spet nismo, da bi morali od sramu pred samimi seboj zlesti pod mizo. Res imamo sem in tja tudi kakšno napako, toda to še ni taka reč. Tudi drugi niso brez njih. Bolj počasne sorte smo. Ne vzdignemo se hitro, ne slišimo na prvi klic. Smo pa vsi pridni delavci, povečini tudi dobri gospodarji. Delomrzneži in lenuhi so prav redki med nami.

Ko smo privandrali in pritavali v to deželo, smo bili z redkimi izjemami vsi brezsrājčniki. Brez dokazovanja smo uvideli, da je tako stanje za človeka žalostno. Krepko smo poprijeli, vestno smo delali in skrbno gospodarili. Uspehi so vidni in izpodbujajoči: toliko lastnih domov, pa tudi samostojna podjetja in kmetije že imamo. Trud ni bil zaman. Po večini smo gospodarsko „iz vode“, če le ni napredka zavrla nesreča ali navadna smola.

Še nekaj drugega se nam je pripetilo. Medtem in zaradi tega, ker smo vso svojo skrb osredotočili ga gmotni napredek, smo pa popolnoma zanemarili drugo plat. Še več kot to! Docela smo pozabili, da neka „druga plat“ sploh obstoji in da je važna. Obstoji, prijatelji, in važna je, pa še kako! Človek ne živi samo od kruha. Danes je skrajni čas, da o teh stvareh temeljito razmislimo.

Poglejte! Medtem ko na eni strani hitimo prav po ameriškansko, ne pridemo na drugi niti koraka naprej. Postoj in se zamisli . . . Naši doma živijo v strahu, v pomanjkanju in trpljenju. Kar jih je za mejo, jih zatirajo in izrivajo z rodne grude. Veliko nas že tako ni Slovencev in veliko smo krvaveli. Ti pa, ki živiš svoboden v svobodnem svetu in imaš belega kruha, ti si šel in si pozabil. Kar hitro zi pozabil, kdo si in odkod prihajaš. Ali te je morda sram siromašne matere, izmučene, ponižane in razžaljene?

Bratje in sestre, tako in še bolj vestno kot znamo skrbeti za svoj telesni blagor, se moramo truditi in delati, da se kulturno dvignemo in svetu okoli nas dostojno predstavimo. Vsi, prav vsi do zadnjega smo dolžni skrbeti in delati, da pridemo do nečesa svojega, da ne bomo v narodnostnem pogledu kakor živi pokopani. Močni in številni narodi brez škode utrpijo nekaj izgube krvi, majhnim pa je dragocena vsaka kaplja. Vsak posameznik šteje, vsakega je škoda, ki se odtuji in odide. Zaradi tega za nas ni dovolj, če mislimo samo na to, kaj bomo jedli in s čim se bomo oblačili.

Kakšen vtis bi naredil človek, ki bi nosil odličan klobuk in praznjo suknjo, zraven pa povaljane hlače in pošvedrane čevlje? Tak človek bi vzbujal zasmeh in pomilovanje. Ali ne bomo tudi mi kazali take podobe, če bomo skrbeli samo za gmotni napredek, vse drugo pa zanemarili? Ne smemo zapasti materializmu — to je zmaj s sedmimi glavami! V telesnem pogledu smo bili brezsrājčniki, v notranjem, duhovnem, smo bili brodo-

lomci. Za srjaco smo se znali porbrigati, za srce in dušo—še ne . . . Ostala nam je razvalina, pogorišče. Mi pa nočemo pogorišča videti. Ne maramo misliti na to, da smo v pogledu naše notranjosti prišli na kant, na beraško palico. Ali naj gre res vse v morje, kakor hitro prestopim prag rodne hiše, preskočim plot svoje domačije? Ali se zavedaš, kaj si pognal v morje? Pognal si vse, kar si imel. Zapuščino svoje matere, izročilo svojega očeta, svojo vero, svojo pesem, svoj značaj. Ostala ti je

prazna duša in žalostno srce . . . Kako pa bo z nami, če doživimo še kdaj hude in težke čase? Črnih dni ni treba klicati, sami prehitro pridejo. Kaj pa bi nas takrat držalo pokonci, če bi bili dolgo brez služka, če bi kupček prihrankov skopnel, če bi morali pozabiti na vse telesne udobnosti? Takrat je tako: če nisi človek na znotraj, če nisi v duši čvrst, pade vse. Takrat bo prepozno iskati bratove roke. Zdaj jo je treba poiskati in nikoli več izpustiti! (Pride še.)—Andrej Traven.

„NOVIH NAROČNIKOV NE MOREMO SPREJEMATI“

Neverjetno! No, saj to tudi ne velja za MISLI. Stoji pa črno na belem v listu „DRUŽINA“, ki je edini verski list v Sloveniji.

Zakaj ne more DRUŽINA sprejemati novih naročnikov?

Papirja ne dobi, ker komunistična vlada noče prevelike naklade za tak list. To pa ve, da bi vsak Slovenec, ki je količkaj veren, dal zadnje pare, da bi si mogel naročiti list, ki še edini piše o Bogu in veri Vanj.

Ni nam znano, kako velika je naklada za DRUŽINO, vemo pa, da je mnogo premajhna, ko mora uredništvo izjavljati, da mu novi naročniki niso dobrodošli.

Naša Kampanja pa že sama pove, da je pri MISLIH ravno obratno. Novih naročnikov si želimo, seveda plačujočih naročnikov. Nikoli jih ne bo preveč.

Je čudna ta reč, ali ne? Tam ni svobode, pa mora katoliško uredništvo odklanjati nove naročnike. Tu je vsa svoboda, pa mora katoliško uredništvo kričati po novih naročnikih! Tam ne žive v blagostanju, pa bi radi plačevali naročnino. Tu je siromaštvo redko, pa ni denarja za dober list . . .

Če kdo ne ve, kaj je narobe-svet, naj gornjo reč temeljito premisli!

ZA ZGLED

Z veseljem sem spoznal MISLI in prejel že tudi Koledarček. Takoj pošiljam enega novega (Mario Furlani). Tekom prihodnjih deset dni jih dobim gotovo nadaljnjih deset. Poznam tu mnogo rojakov in sem vsem pisal, naj se naroče na MISLI. Za prihodnji mesec torej tiskajte večjo naklado, da vsi moji novi dobijo list!—Valentin Brez, Vic.

Matije Golobica

predvelikonocna pot

Tam gori v gozdu pri sv. Primožu se je oglasila prva kukavica.

Po razdrapani kameniti poti navzgor počasi stopa Matija Golobič. Ker je jutri Velika noč, so ga poslali v zidanico po vino. Vsi drugi pri hiši imajo polne roke dela. Star je že Matija, vendar še zmore hojo po tej znani poti. V eni roki nese cekar, spleten iz barvane slame. Vanj so mu dejali malico. V drugi roki drži putrih ali barilec. To je majhen sodček, ki drži štiri do šest litrov. Spremlja ga domači pes Lisko.

Po prvi svetovni vojni, ko je bil Matija še v moških letih, je imel med prvimi v fari svoje kolo. Vozil se je z njim okrog po cesti, kadar mu je bilo iti v zidanico. Tudi takrat ga je spremljal Lisko, samo da je bil drug, ne tisti kot danes. Tega je bil izučil, da mu je nosil barilec v gobcu. Dolgo časa je šlo vse prav. Nekoč, ko se je Matija peljal po klancu navzdol, je pa Lisko opazil gručo psov pri gri v vrtači ob cesti. Takoj je pozabil na gospodarja in vino. Izpustil je barilec iz gobca, da se je kotalil po cesti in se razbil

ob cestnem kamnu na dnu. Lisko se je pa zamešal med pasjo družčino. Od takrat Matija ne zaupa barilca nobenemu psu.

Še nekaj korakov navzgor, potem pot zavije na levo. Tu ni več kamenja po tleh. Ljudje so bili nametali na pot polno trtnih odrezkov, ki jih imenujejo rzje. Tako je hoja po mehki, prožni podlagi prav prijetna. Ker je po bočje zelo strmo, je narejen ob poti nekak zid ali škarpa. Tam so znane kamenite stopnice — in že je Matija na svojem.

Mož se oddahne in si ogleduje svoj svet. Tam je vodnjak, po domače štirna. Je precej globok in do pasu visoko ograjen s kamenitimi ploščami. Vanj se steka deževnica po lesenem žlebu. Vodo zajemajo z majhnim škafom, ki visi na palici, ta je pa pritrjena na dolg lesen drog. Poleg vodnjaka rastejo sadna drevesa: češnja, hruška, oreh in nekaj sliv. Od njih je imela družina veliko svežega sadja in mošta. Ni je lepše stvari kot dobro sadno drevo!

Zadaj stoji zidanica. Matija se rad spominja, kako jo je postav-

ljal oče, ko je bil Matija še otrok. Pritliče je zidano iz kamenja. Prostora je za veliko klet. Nad kletjo je „hiša“, zgrajena iz preklanih, ne preveč debelih debel. Do nje prideš po širokih kamenitih stopnicah. Najprej stopiš v kuhinjo z velikim odprtim ognjiščem, odkoder se dviga dim prosto v zrak in si išče izhoda pod slamnato streho. Tam gori se suši svinjsko meso.

Preko visokega praga stopiš v „hišo“. Toplo, domače vzdušje te objame, ko si v njej. Ob stenah so napravljene klopi. Bolj zase

stoji velika javorjevamiza s širokimi stoli. V kotu nad mizo je postavljen na majhni trikotni deski oltarček. Med raznobarnimi suhimi, doma narejenimi rožami, stoji razpelo. Na najbolj vidnem mestu v kotu. Po stenah na obe strani visijo fotografije. V kotu pri vratih je lončena peč. Sem prihaja ob nedeljah popoldne družina, da se oddahne po trudnem delu ob kozarcu vina in domači „povtici“. Po nekaterih zidanicah stanujejo stalno majhni kmetje, ki jim pravijo osobenjki. Večina teh stavb je pa samo pritličnih.

Moderne zgode in nezgode

(Nadaljevanje.)

Tako se je začela (prim. januar-sko številko, op. ur.) racionalistična doba, značilna po tem, da je postavila človekov razum za merilo vsega — točno po Descartesovi zamisli. Čigav razum? Vsakdo je imel možnosti, da se povzpne na vrhove znanja in obvelja kot znanstvena avtoriteta, samo da „je obdarjen z zdravo pametjo“.

Najprej je bil taka avtoriteta Descartes sam in bilo je treba dolgih stoletij, da so merodajni ljudje pripoznali, da Descartes sam ni prav za prav ničesar zgradil, temveč le podrl. Sledili so francoski enciklopedisti, angleški prirodoslovci in nemški naturalistični in materialistični filozofi. Vrsto je zaključil Žid Marks, ki je obenem postavil tudi rekord v nedoslednosti: v isti sapi, ko človeku odreka duha, pripisuje sebi, torej svojim duhovnim sposobnostim, genialno in edinstveno iznajdbo — načrt, po katerem življenje „človeštva ne bo več prepuščeno „slučaju“, temveč ga bo vodila diktatura proletariata vse dotlej, da se bo človeštvo vdalo njegovemu redu. („Zgodovina človeštva se začne z nastopom diktature proletariata, dotlej je bila predzgodovina“!)

V svojem stremljenju, da bi delali matematično točne logične zaključke in znanstvene ugotovitve, so Descartesovi učenci in pristaši usmerili svoje oko in misel v sistematično opazovanje vseh naravnih pojavov in v eksperimentiranje. V znanosti je kmalu in na vsej črti prevladala induktivna miselna metoda, po kateri se iz mnogih nesporno ugotovljenih primerov ustvari splošno veljaven stavek. Razumljivo je, da so popolnoma odklonili dotlej veljavno deduktivno metodo, ki izhaja iz splošno veljavne ugotovitve na posamezne primere — saj je bilo za novo znanost potrebno „podvojniti o vsem“, kar je bila prinesla

stara znanost. Zlasti je bilo treba prezreti logično neizpodbitne Aristotelove zaključke. Obe metodi se lahko dopolnjujeta, kakor je dokazal Aristotel, ki je s pridom rabil obe, toda novi znanosti to ni šlo v račun, saj bi si izpodmaknila svoj fundament, če bi pristala na tedaj obstoječe znanstvene izsledke. Zavrgli so torej razpravljanje o metafizičnih (nadnaravnih) stvarih kot neznanstveno, češ: držimo se raje konkretnih (vidnih) reči. Zato znanost, kot je filozofija, imenujejo spekulativno znanost, dočim tiste panoge znanosti, ki se bavijo zlasti z vidno naravo, imenujejo kratkoma veda (angleško: science).

Bila je velika napaka, da so dali prednost in veljavo samo nekaterim vrstam znanosti in zaničljivo gledali na ono znanost, ki skuša odgovoriti na vprašanja: zakaj in čemu? Torej na vprašanja o razlogih in smislu vseh stvari in življenja samega. Ta znanost je filozofija. Filozofija je imela in ima v človeštvu ogromen pomen, zlasti na vzgojnem polju. Ko je torej racionalizem zavrgel tisto blagodejno premišljanje in razmišljanje o stvareh, ki „niso od tega sveta“, je zavrgel tudi same osnove življenja, vse tisočletne dobre izkušnje in vso nabrano življenjsko modrost. Racionalizem misli, da človeku ni treba za življenje drugega kot čimveč znanja. Zanj ne velja nešteto izpričano dejstvo, da modrost ni odvisna od (v šoli pridobljenega) znanja, temveč od miselne globine in življenjskih izkušenj.

V začetku te dobe se na zunaj ni mnogo spremenilo in če bi se bila nova znanost držala svojih meja, bi razvoj v narodih bil organski, to je: v skladu z naravnimi pogoji in potrebami. A izsledki in uspehi znanstvenikov, ki so v smislu nove metode vneto proučevali prirodne pojave in življenje,

delali eksperimente in zbirali podatke za znanstveno statistiko, so bili hitri in veliki, vzbujali so v ljudeh ponos in veliko nade za bodočnost. Ko je torej tehnika iz nove znanosti rasla in se civilizacija dvigala, je šla kultura, stara dobra krščanska kultura, rakovo pot. Volja in misel sta se usmerili v zunanje materialne pridobitve, v življenjsko udobnost — za pot v duhovne globine nista imeli časa. Tak razvoj so z vso vnemo pospeševale protikrščanske sile, ki so od protestantizma naprej postajale vse bolj aktivne in močne.

V razširjajoči se miselni plitvini se dotedanja vera v Gospodarja vesoljstva in Njegov red ni dobro počutila. Na njeno mesto je stopala vera v znanost, to je vera, da se bo z napredujočo znanostjo dal svet vse lepše in bolje urediti — brez Boga. Taka ideja, ki jo je mogla roditi samo po neupravičenem napuhu zaslepljena doba, je nujno morala sprožiti mnoge druge revolucionarne ideje na vseh

poljih človekove dejavnosti. Tako se je začetni upor proti neki znanstveni metodi razširil v splošen upor, ki ni veljal samo obstoječemu političnemu in socialnemu stanju in njega predstavnikom, temveč je udaril tudi po samih (krščansko etičnih) temeljih sveta. Na videz nedolžne ideje so kaj naglo postale sredstva silne rušilne moči.

Danes je skoraj polovica sveta razdejana. Tam ni več Boga in Njegove postave. Tam velja nova, od nekaj ljudi izmišljena postava, na kateri se gradi nov, drugačen svet. Da se jim stavba sproti podira, nočejo priznati, vso krivdo mečejo na svoje „nasprotnike“, zlasti na zapadni svet, ki se še vedno imenuje krščanski. Njihov prvi in glavni cilj je — uničiti ta svet.

Rušenje se torej nadaljuje z vso vnemo in vsemi sredstvi. O tem rušenju pa podrobneje prihodnjic.—**Adolf Vadnjal.**

Vesele velikonočne praznike in veliko pirhov želimo vsem svojim naročnikom, bralcem in prijateljem.

MISLI

Bratje, ki imate srce in glavo za to, pišite, delajte, da nam čas brez sadu ne poteče in nas potomci naši grajali ne bi, da smo čas zamudili. Bog nam pomagaj in pa mi sami sebi. Na druge sečnikar ne zanašajmo!

Anton Martin Slomšek.

Semiška fara je polna zidanic. Najlepši pogled nanje iz doline je morda ob jesenskih večerih, ko gori v vsaki zidnici luč. Ljudje se pripravljajo na trgatve. Človeku se zdi, da je vsa gora posejana z bleščečimi kresnicami. Toplo ozračje pa je polno čričkovega petja.

Matija se ozre v dolino. Tam doli so kakor na dlani posejane vasi. Med njimi so kakor beli trakovi izpeljane ceste in poti. Med hišami je nasajeno sadno drevje tako na gosto, da se vidijo samo strehe. Še dva tedna in zacvetele bodo češnje in slive. Vsa dolina bo kakor pravljicni vrt.

Matija je položil cekar in barilec na štirno in se odpravil ogledovat trtje. Nekaj trt je vzel mraz. Sredi vinograda se Matija ustavi ob breskvi. Nežni rožnati cvetovi so se začeli osipati. Matija ima breskve rad. Prve zacvete spomladi, ko so vinogradi še videti prazni. Le izrodijo se breskve naglo. Šest do osem let, pa je konec ž njimi.

Po vinogradih niso vse trte ene vrste. Večina je kraljevine, ki naredi dolge bele grozde z drobnimi jagodami. Na sončni strani so rožnato obarvane. Tu je nekaj

španjolca, ki rodi debele rdečkaste jagode in je v naših krajih najboljše namizno grozdje. Sladka portugalka daje zlahčno črnino. Našel boš pa tudi muškateleca, amerikanko in druge.

Matija Golobič se do podrobnosti spominja očetovih nauk, kako je treba obdelovati vinograd. Najhuje je bilo takrat — leta 1880. Peronospera je uničila vse vinograde v fari. Bil je hud udarec in veliko ljudi se je izselilo v Ameriko. Država je pomagala obnoviti trtje. Od takrat škropijo trte z modro galico ali „galicijo“.

Ker rodi trta kakih 60 let, bo treba spet obnoviti vinograde. Res se danes vino teže prida kot v starih časih, ker ljudje zdaj pijejo manj alkoholnih pijač. Matija premišlja, če bi ne kazalo morda namesto trt zasaditi sadno drevje. Ne vsepovsod, pa vsaj tu in tam.

Počasi se odpravi nazaj k zidanicam. Z velikim ključem, kakor ga ima menda samo še sv. Peter, je odklenil veliko starinsko ključavnico na močnih obokanih vratih. Stopi v mračno klet. Skozi lino v steni pade sončni žarek na vrsto sodov, ki so položeni na trame po tleh. Večina sodov je

polna žlahtne kapljice — nekateri manjši so še iz prejšnjih let. Nekaj je praznih in votlo zazvone, če potrkaš nanje. Sam zase pa čepi tam sod poln slivovice. Na tramovih pod stropom visi suho grozdje.

Letošnje vino je že pretočeno. Matija stopi k sodu, odpre pipico in si natoči kozarec. Dvigne kupico proti soncu, da vidi, če je vino čisto in ni še kake majhne motnje v njem. Žlahtna rumena tekočina se sveti kot kristal. Nato vino povonja. Prijetna polna aroma mu udari v nos. Ni še do konca zadovoljen. Nekaj kapljic kane na dlan, hitro podrgne roko ob roko in spet mora vonj povedati svoje. Nič sumljivega na najde Matija. Zdaj je čas, da izreče zadnjo besedo okus. Matija si vlije v usta nekaj kapljic in jih pusti, da počasi tečejo po jeziku. Če se ne bo pojavil okus po žveplu? Če bi se to zgodilo, Matija ve, da bo težko prodati in glava bo bolela po takem vinu. Vesel je Matija, da je našel vse v redu. Natoči si in naredi nekaj polnih požirkov. Zaveda se, da je povžil dobro in zdravo blago.

Seže po čekarju in zloži po mizi malico. Prigrizek in vmes kak požirek, to je Matijeva vinska vera.

Za grešnike ima tiste ljudi, ki se po gostilnah nalivajo z vinom do resnične pijanosti. Pa kar brez prigrizka! Matija je pa pameten mož. Zgodi se, da včasih v poletni vročini od utrujenosti ne more spati. Dvigne se iz postelje in stopi k oknu. Tam se med rožami hladi putrih. Matija si iz njega privošči nekaj požirkov krepčilne pijače. Tudi to poletje, ki ima kmalu priti, si bo tako oskrbel olajšanje v nočeh brez spanja.

Do sem domisli Matija, pa zasliši zunaj korake. Pogleda. O, Lojz Simonič je, njegov dober znanec še iz šolskih let. Oba sta vesela nenadnega svidenja. Posedita in se pomenita, koliko vrstnikov je pobrala letošnja zgodnja pomlad. Njima je prizanesla — zaenkrat. Lojz zaradi lepšega popije kozareček in mora naprej.

Matija Golobič je spet sam. Natoči si poln barilec, skrbno zaklene za seboj vrata in se odpravi navzdol v dolino. Lisko skače ob njem.

V gozdu pri sv. Primožu še vedno kuka kukavica. Iz farnega zvonika se oglasijo zvonovi in pritrkujejo k velikonočnemu prazniku, največjemu med pomladnimi.—**Jože Zurc.**

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

Cooma: Šele včeraj sem prejel obširno dvojno številko MISLI in takoj danes želim poravnati svojo naročnino za 1956. Sicer sem v bolnici, težko bolan, skoraj ne upam na ozdravljenje, vendar nočem biti med zadnjimi za poravnavo naročnine. V mojem dolgočasju tu so mi MISLI zelo dobrodošle, posebno zdaj, ko so povečane. Želim prav velikega uspeha pri nadaljnjih naporih za povečanje MISLI in za povečanje števila naročnikov.—**Jože Pliberšek.**

Warriewood: MISLI so mi zelo priljubljene. Prečitam jih najmanj po štiri ali petkrat. Zelo čuvam vse številke, ker jih mislim dati nekoč vezati. Moja mati je ostala sama kot vdova v Sloveniji. Bili smo trije otroci, jaz in dva brata. Vsi trije smo jo zapustili in imamo vsi lastne družine. En brat ima pet otrok, drugi dva, jaz imam štiri. Uboga mati je stara 70 let, pa nam v verzih sporoča, kako ji srce hrepeni po nas. Pesniku je tako:

Ostala sem sirota sama
in tužno mi življenje je,
ker prazno moje je domovje
in prazno moje je srce.

Vsi so siroto me pustili,
podali so se v daljni svet,
čez morje so široko pluli,
na svidenje ni več verjet . . .

In tako dalje. Ena kitica bolj ginljiva kot druga. Tako se sirota tolaži. Ostanemo pa v ljubezni tesno združeni.—**Albina Sinigoj.**

Warrawong: Glede kampanje ste dobro napravili. Naj ljudje spoznajo, da prihaja RED. Četudi počasi in pozno, pojavlja se pa le. Takole je pri naročnini za časopise in tako je pri vseh drugih rečeh: Nesmiselno je govoriti o tolikih in tolikih tisočih, dokler ne priznajo nobene obveznosti, dokler ne vzgajimo v njih čuta pripadnosti. Človek je samo tisti, ki je res ČLOVEK. Ali naj bo RED, ali pa naj ne bo nič! Časopis jih prejema sto, plača pa deset! Na prirediteljev jih pride 500, dela jih 5! Kje je čut pripadnosti? Prilagam svoj funt in Bog daj srečo!—**A. Traven.**

Gosford: Koledarček me je zdramil, da se oglašam. Želim vam mnogo uspeha pri Vašem nehvaležnem delu. Ne strinjam se v vsem z MISLIMI zaradi pregoreče nacionalnosti. (? — op. uredn.) Drugače je pa list vrlo lep. Rad bi prišel v Sydney na obisk, pa zmerom pride kaj vmes. Rad bi pozdravil osebnost tudi p. Bernarda, ki sem ga v Ljubljani poznal kot novomašnika. Želim mu mnogo

uspeha med brati tu v Avstraliji.—**Ivan Šepetanc.**

Sydney: Prejeli smo zelo pomenljiv dopis s podpisom Danka. Ker pa ni bilo povedano, kdo je ta dopisnica, nismo mogli upoštevati. Naj se nam zgasi in pove svoje pravo ime in naslov.—**Uredništvo.**

VICTORIA

Murchison: Dodatno k poročilu o smrti prijatelja Alojzija Roliha, ki je utonil v jezeru, sporočam, da so končno le našli njegovo truplo. Pogreb se je vršil 10. marca v Šepartonu, Vic. Bil je zelo skromen, ker ni bilo časa za obvestitev drugih Slovencev v Victoriji, v tem kraju nas pa ni več kot trije. V lepem številu so se pa udeležili pogreba sodelavci rajnega Roliha drugih narodnosti, posebno Italijani. Toliko v vednost Lajzovim znancem po Avstraliji. Naj mu bo lahka avstralska zemlja!—**M. Makovec.**

Yea: Lepa hvala za kampanjsko pismo in prekrasni Koledarček. Mi smo se takoj odzvali. Upamo, da se bodo tudi vsi drugi. Mislim, da do tako žalostne usode ne pride, da bi nam MISLI nehale prihajati. Naročam tudi ZBORNIK, ki ga imate iz Argentine. Sporočam tudi, da se nam je v decembru rodila hčerka prvorojenka, ki smo jo krstili na ime Lizika Marica. (Čestitamol) —**Ludvik Martineli.**

Burnley: Imeli smo svatovščino v ožjem krogu, ker se je poroka vršila v postnem času. Bil je ravno med nami slovenski duhovnik, pa sta ga Ludvik Telban in Angela Ludvik naprosila, naj ju hitro zveže. To se je zgodilo v cerkvi sv. Janeza v East Melbourne. Imela sta sv. mašo in slišala tudi primerno pridigo. Ženin je doma v Ljubogjni pri Vrhniki, nevesta pa iz Knežaka na Notranjskem. Želimo jima veliko sreče v skupnem življenju do smrti.—**Prijatelj.**

Melbourne: Prijatelj mi je iz Slovenije poslal izrezek iz božične številke ondotnega verskega lista DRUŽINA. To je kos „Božičnega pisma našim v tujino.“ Berem: „Mir ljudem, ki so Bogu po volji, so govorili angeli. Tudi Vi, drugi bratje in sestre, pa dobro veste, kako se prav naša domovina, naša nova Jugoslavija, z vsemi razpoložljivimi silami in tudi z velikimi žrtvami nenehno trudi, da doprinese svoj delež k utrditvi svetomedi narodni. Ta njen delež je splošno priznan. Takšna domovina zasluži, da jo Vi, ki živite tam

zunaj po svetu, tudi s tega vidika vzljubite in po močeh kar najbolj podprete. Vam je že po samih prilikah življenja dano dejavno sožitje s tujimi ljudstvi in narodi. Tem bolj boste Vi umevali našo skupno domovino, ki hoče enako sožitje, to pa kot državno-pravna, suverena celota. Pozdravljeni!“ — K temu pošiljatelj pristavlja s svinčnikom: „Saj veš kako . . .“ S tem je nehote potrdil, kar so MISLI zapisale glede lista DRUŽINA v svoji božični številki.—**Naročnik.**

SOUTH AUSTRALIA

Tailem Bend: Kampanjo, da povečate list MISLI, vsestransko odobravam. Po možnosti, če bo namreč kampanja dobro izpadla, mislite na to, da bi list izhajal vsakih 14 dni. Tako bi Slovenci počasi pričapljali za Italijani in Srbi, ki oboji izdajajo svoj list po dvakrat na mesec. Kar zadeva vsebino, bi bilo želeli, da nas MISLI povezujejo z rojaki drugod po svetu: V Avstriji, Italiji, Ameriki, Kanadi, Argentini . . . Na vsake toliko čase dobro de, če človek izve, v koliko rojaki drugod, recimo na Koroškem, še drže na svojo narodnost in jezik, pa kako jim gre v kulturnem in gospodarskem pogledu. Enako bi kakšna slika iz Koroške (Celovec, Beljak, sploh mesta, v katerih žive rojaki) zelo poživila naš časopis. Te misli so mi prišle, ko sem ugibal o pomenu sedanje kampanje za naše glasilo. Posebno si želim, da bi MISLI postale 14 dnevnik.—**Miro Novak.**

Ottaway: Svojemu funtu za naročnino za 1956 prilagam poseben funt, ki ga porabite za naročnino kakšnemu rojaku, ki zaradi bolezni ne more plačevati. (Smo porabili za Martina Olstraka v Canberri — ur.) Kdor pa iz nagajivosti ali nemarnosti noče plačati naročnine, bi pa jaz svetoval, da se mu ob koncu kampanje MISLI ustavijo.—**S. Šubic.**

Adelaide: Zvedel sem iz MISLI, da p. Rudolf leži bolan. Res preneumno, da si ni mogel izmisliti boljšega izgovora za kak počitek. Pljučnica ni dobra za kaj takega. Šalo na stran, hotel sem samo povedati, kako žal mi je, da je pater bolan. Pa saj imajo dandanes toliko zdravil in „germkilling“ sredstev, da smemo upati na hitro okrevanje. Bog daj!—**A. Povhc.**

Beverley: Pošiljam naročnino za 1956 in funto v sklad, da bodo MISLI še nadalje živele med nami in nas kaj poučile v maternem jeziku, ki ga moramo vsi Slovenci spoštovati, kjerkoli smo. Upam,

da se bodo tudi vsi drugi Slovenci enako odzvali vabilu kampanje. P. Rudolfu želim skorajšnjega okrevanja.—**Ivan Kovačič.**

WEST AUSTRALIA

Perth: Res sem vesela, da imam MISLI, ker mi je vedno v veselje tudi v Avstraliji kaj slovenskega čitati. Brez tega bi mi bilo dolgočasno, ker sem vdova in sama. Ko pošiljam svojo naročnino, prilagam zraven tudi za enega novega. Videl je MISLI pri meni, bile so mu všeč, pa je segel v žep in dal funt. Tako sem tudi jaz nekoliko pripomogla k uspehu kampanje. Prav lepa hvala za Koledarček.—**Mary Milich.**

TISKOVNI SKLAD

V sklad MISLI so poleg naročnine (naročnina se ne objavlja) darovali: Janez Klinar, Janez in Boris Šajn — po £4-0-0; Miloš Abram, Stanko Andrejašič, Ivanka Bobek, Karel Čolnik, Ivan Debevec, Dušan Drnovšek, Oto Gabrič, Dániilo Gustin (že 1955), Alojz Hrast, Alojz Jereb, Ivan Kobal (že 1955), Jože Kosmačin, Margerita Kosmina, Ivan Kovačič, Niko Krajc, Judita Mravlje, Vladimir Nanos, Frank Novina, Henrik Pantner ml., Ivan Plesničar, Jožefina Proskurin, Danijel Sinigoj, Jože Stemberger, Jože Vah, Zlatko Verbič, Franc Vrabc, Anton Žitnik, Jožef Zupančič, Jože Dr. Zirc, Štefan Žuža — vsak po £1-0-0; Valentin Brez, Jožef Cey, Franc Hervatin, Slava Jelenič, Štefan Kočar (že 1955), Rudolf Kofol, Friderik Konečnik, Ema Kowalska, Franc Mirnik, Stanko Pavletič, Pavličič-Knaus, Ivanka Persič, Jožef Simon, Stanko Sivec, Ciril Skala, Ivan Urbas, Jožica Vekar — vsak 10 šilingov in Anton Pasič 5 silingov. Vsem prisrčna zahvala!

IZ AVSTRALSKEGA TISKA

Knjigarne v Jugoslaviji prodajajo marksistično literaturo kot papir za zavijanje klobas in podobno. Knjig in brošur te vrste ljudje namreč ne kupujejo za branje. Celi kupi tega blaga so obležali v knjigarnah. Poročilo ve povedati, da je neki starinar kupil v eni sami knjigarni 3400 funtov papirja, ki je bil ves natisnjen s spisi Marksa, Ljenina in Stalina. Mož upa, da bo z lahkoto razpečal ta papir z dobičkom, zakaj papirja za zavijanje manjka vsepovsod.

„PLANINKA“ v Brisbanu VABI

Vsi Slovenci in Slovenke s prijatelji v Brisbanu in okolici vljudno vabljeni na

SLOVENSKO VELIKONOČNO ZABAVO

Dne 2. aprila 1956 na 331 George St.

Začetek ob 7. zvečer. Za vse potrebe obilno poskrbljeno.

MISLI PRIREJAJO V SYDNEYU

PIRHOVANJE

v Paddington Town Hall-u

na velikonočni ponedeljek 2. aprila

Začetek ob 6. uri zvečer

Rezervirajte sedeže in pijačo na: MISLI, 66 Gordon Street, Paddington ali po tel. FA 6534.

SE TRETJIC:

Besede o ljubezni

Prav tebi, dragi rojak, ki praviš tako kot zadnjič povedano, so namenjene te besede. Da, ljubi to deželo, ki ti daje kruh, ljubi muhe, ki ti silijo v nos, usta in oči, ljubi koštrune, ki že gledajo iz tebe, ljubi svojega bližnjega, ki te zapostavlja, ker nisi njegove krvi! Če se ti posreči ljubiti vse to, boš verjetno zmožen tudi trohice ljubezni do svojega bližnjega tvoje krvi, do svojega rojaka, ki deli tvojo usodo. Do rojaka, ki mu morda zavidaš večji uspeh v novem življenju; do rojaka, ki ti gre na živce, ker moraš z njim deliti kuhinjo; do rojaka, ki je drugega prepričanja kot ti; do rojaka, ki ti je kdaj hote ali nehote stopil na kurje oko ali ti sicer ne ugaja njegov obraz; do rojaka, ki ga je zadela nesreča, pa si brezbrizen do njega.

Nikakor ne mislim, da sem ti s temi besedami povedal kaj novega. Rad priznam, da poznaš Gospodov nauk bolje od mene. Morda si pa pri postavljanju hiše in nadurnem delu le malo pozabil nanj? Morda se ti v novih razmerah ne zdi tako zelo potreben. Mogoče si v cerkvi preslišal duhovnikove besede, ko te je spominjal nanj, ker si bil preveč zaposlen z mislijo, kako jo boš bolje zagodel temu ali onemu.

Nihče ne pričakuje od tebe, da bi izpreobrnil človeštvo. Pojdi le vase in na praznik rojstva Učenika ljubezni razpihaj v plamen ono iskrico ljubezni, ki ti jo je še pustila doba sovraštva, in za začetek skušaj resnično in iskreno ljubiti vsaj svoje najbližje rojake. Če sta si s kom v laseh, odpusti mu iskreno in brez pridržkov, kar ti je hudega storil, nato pokaži moč

svojega duha, stopi k njemu in se poravnaj z njim. Ne pridi mu nasproti le na pol pota. Kompromis ne pomeni ljubezni, ampak „business“. Odkupljanje mora biti popolno, ali pa ni odkupljanje. Ko boš prepričan, da živiš v prijateljstvu z vsemi rojaki, ki jih poznaš, se potruji in skušaj ljubiti tudi one rojake v Avstraliji, katerih ne poznaš, že zaradi samega dejstva, da so Slovenci.

Če bomo dosegli to stopnjo, — dokaz, da te vrstice niso le glas vpijočega v puščavi, — mi ne bo več žal za čas, ki sem ga izgubil s pisanjem, niti za dragoceni urednikov prostor v listu, ki sem ga z njimi popackal. Če nam pokažemo toliko svoje duhovne moči, da zagospodarimo nad nami samimi, potem nam ne bo težko z združenimi močmi sejati ljubezen tudi med bližnjimi izven naših vrst. Ni dvoma, da ne bi prej ali slej želi ljubezen in spoštovanje tudi z njihove strani.

In kar je najvažnejše: S svojim vzgledom moremo tudi mi, maloštevilni kakor smo, doprinesiti svoj delež k izpolnjevanju Gospodovega izročila: „Pojdite in učite vse narode!“

Morda je ravno v tem naše poslanstvo.

Ali pa smo res le neplodna veja našega naroda, odrezana od rodnega debla in vržena na smetišče, da polagoma odmre, nevredni, da bi doma poginili od roke oznanjevalca sovraštva, pod katero so padli tisoči naših vrednejših bratov in sestra, ki jim junaštvo ni dalo pobegniti in ljubezen ne kloniti?

M.A., Melbourne.

1. Šele 22. februarja smo mogli oddati na pošto prva kampanjska pisma s Koledarčkom. Vseh smo zdaj že oddali precej čez tisoč. Ni minil teden, pa so začeli prihajati odgovori in naročnina — kar plaz se je utrgal. Podoba je bila, da je kampanja odlično stekla. Ko smo pa vpisovali, smo kmalu ugotovili, da so se prvi odzvali najbolj zvesti in vneti prijatelji MISLI. Ti bi verjetno vsi poravnali naročnino in še kaj navrgli tudi — brez kampanje. Čast in hvala jim!

2. Prvi „naval“ je kmalu ponehal. Po nekaj denarnih pisem pa prinese vsaka pošta. To je kar v redu — če bo dolgo tako teklo . . . Vmes je precej takih, ki plačajo tudi za eno ali več prejšnjih let, ko so list dobivali, pa pozabili plačati. Upamo, da se bo še dosti takih oglasilo. Tudi tem čast in hvala!

3. Novih se je že nekaj nabralo, ni pa opaziti, da bi vsaj naši najzvestejši agitirali za list med takimi, ki še niso naročniki. In vendar je prav to pglavitni namen vsake kampanje — dobiti listu novih naročnikov! Zmerom srečujete take, ki lista še nimajo, pa vam beseda o MISLIH kar ne gre iz ust. Na žalost je od nekdanj tako, da se dobri ljudje le neradi „spuščajo v propagando“, dočim se slabi nič ne sramujejo širiti slabo in grdo. Zakaj ste dobri tako boječi in celo boja zljivi?

4. Silna zmeda je glede tistih, ki so še na seznamu naročnikov, pa njihov naslov več ne drži. Preselili so se, pa nam nič sporočili. Težki funti gredo v izgubo zaradi takih! Potem pa še dobimo odgovor: Ne plačam, zakaj ste mi pa list ustavili? Raznašalec pusti list na naslovu, nihče se pa ne zmeni, da bi ga vrnil, nekdo ga vrže v smeti. Uprava pa le še pošilja, ker ne ve, da se je dotičnik preselil. Kampanjskih pisem je bilo vrnjenih več kot se nam vrne MISLI, zakaj pisem ne mečejo s tako lahkoto proč kot časopis. In zdaj šele vidimo, koliko rojakov „prejema“ list samo na papirju. In to samo zato, ker ljudje niso toliko uljudni in zavedni, da bi nam sporočili novi naslov . . .

5. Ker tisti, ki jim velja točka 4, tega ne bodo brali, nujno in ponovno prosimo vse naše prijatelje in prijateljice, naj začno popraševati med sosedi in znanci, če MISLI že poznajo, če so prejeli kampanjska pisma s Koledarčkom, pa jih pregovorite, da se nam bodo med to kampanjo spet zglasili in poslali naročnino. Za nazaj ne bomo nikogar tirjali, dasi bi s tem nikomur ne delali krivice.

6. Zelo smo hvaležni tistim, ki prilože kaj za „sklad“. To si lahko mislite. Vendar smo še bolj veseli novih naročnikov, oziroma takih, ki so se nam izgubili, pa se zdaj vrnejo v družino MISLI. Pomagajte vsi, da bo veliko takih!

7. Še tri mesece ima teči kampanja. Dovolj časa, da VSAK nekaj stori za kampanjske namene. Zakaj TI še nisi nič storil, zakaj TI še nisi nič storila? Kaj je s kampanjskim pismom in priloženo kuverto? Kje je obležalo pri TEBi, da še ni nič glasu?

8. P. Rudolf je odšel na večtedenski bolezenski dopust. Mora imeti mir, da popolnoma okreva. Pretrgal bo dopust za sv. mašo na velikonočno nedeljo (St. Patrick's cerkev ob polenajstih) in za zabavo v ponedeljek. Potem se vrne na dopust. V Sydneyu mora med tem časom ostati p. Bernard.

9. Vsak pošiljatelj v kampanjske namene dobi zahvalo skoraj z obratno pošto. Sodelujte vsi, da bo kampanja imela resničen uspeh. Ne odlašajte s svojo pošiljko in s poročilom, koliko novih ste dobili, do zadnjega. Kar danes lahko storiš, ne odlašaj na jutri!

Uredništvo in Uprava.

NEDELJA

(Ivan Cankar)

Iz tople, od rodovitne in blagodarne ljubezni spočite jesenske zemlje, iz mirno vzdramljene, otroškega pričakovanja polne noči je vzkliklo preslavno jutro. Megle, ki so še leno dremale, so se vzdignile počasi znad rosne ravni, so se nato pognale oblakoma proti nebu ter tam utonile v mladi luči.

Tiho je vztrepotalo v čistem zraku, zaiskrilo se je na pokošenih senošetih, v zlatem vejevju bukev, jelš in topolov. Tako je nedeljsko sonce oznanilo svoje kraljevanje.

Oznanilo ga je brez glasu. Od nikoder ni bilo ne pesmi, ne vriskanja, ne prazniške besede. Iz doline, iz hribov in gričev so se pozdravljale in si odzdravljale bele cerkve; ali molčale so. Le z očmi, svetlimi, žalostnimi so se spogledovale; in zeblo jih je, čeprav so bile od gorkega sonca obžarjene.

Po široki beli cesti, po stezah preko travnikov, po strmih klančih se vijo procesije vernih kristjanov. Veliko jih je, ker v potrtem svojem srcu so željni molitve in tolažbe. Ali čudo za čudo: počasi gredo, tiho in nemo; ne besede ni, komaj da je plaho šepetanje. Glave klonejo globoko, trudno klonejo životi; še tisti so starci, ki imajo mladostna lica.

Gredo, gredo in si šepetajo naskrivaj:

„Ti, kaj praviš, zakaj je umolknila Marija na Hribu? Kaj je ni več?“

In oni drugi se s prezeblimi ustmi nagne k sosedu in mu reče skoraj brez besed:

„Mislim, da je Marija umrla, ker glasu ni od nje, ki nas je vselej tako lepo pozdravila.“

Nobene besede več, tudi plaho šepetanje je utihnilo.

Gruda molči, ta naša gruda, ki je prepevala kakor nobena nikjer in nikoli! Sladka, bratje, je bila njena pesem, saj ste jo slišali! Vse je bilo v nji, kar je v nas dobrega in lepega, vse, česar se v dnu srca sramujemo in veselimo; bila je tista brezmejna, čista materinska ljubezen, ki je pravo znamenje slovenske duše in slovenske zemlje.

Ob lepem nedeljskem jutru, kadar so od holmov in hribov zapeli

zvonovi, nam je bil korak lahek in prožen, lica so bila sveža, oči gledale jasno in veselo, na ustnicah je bil smehljaj. In vsakemu je bilo takrat srce očiščeno, od jutranje rose oprano, kakor da smo prihajali od spovedi in obhajila. Ob tej blagoslovljeni uri ni bilo nič zlega, nič temnega v nas; bili smo verni otroci te zemlje, svoje matere, vredni njene lepote; z njo smo prepevali in vriskali, z njo žalovali, govorili smo z njo zvesto in odkritosrčno, kakor govori otrok z materjo.

Praznik, poln pesmi in veselja, je bil na nebu, na planinah, na polju in senošetih, na belih cestah, kolovozih in klancih; in bil je najlepši v naših srcih.

Milost božja, kaj se je primerilo v teh silnih časih? Gruda molči, ta naša gruda, ki je nekoč tako veselo in glasno prepevala z nami! Ne gane se; nobena prošnja, noben klic je ne zdrami. Tudi nebesa molče; v vsej svetlobi svoji so ledena in neprijazna. Gozd ne šumi več, tiho je polje, škrajanci so obnemeli. Ta vesoljna tišina je vsa prežeta z brezumno žalostjo; življenje ne sope več, vse je okamenelo, mrtvo.

Oj, saj ni nedelja; veliki petek je, dan trpljenja, kesanja in bridkosti! Nemi kleče kristjani v tihi temni cerkvi, trkajo se na prsi, čela jim klonejo do mokrih tal. In blede ustnice šepetajo tiste velike, čeznarne ljubezni polne besede:

„Odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!“

Pritajena, šepetajoča je ta molitev, ali vendar je glasna, kajti ne zvona ni, ne orgel, niti ne ministrantovega zvončka. Zato ne, ker je veliki petek za vernike in nevernike, od vzhoda do zahoda. Vdruživ je bil križan Kristus; obsojeni od farizejev, bičani in križani so bili z njim kristjani, njegovi otroci.

Ko se je zgodilo to strašno povečanje na Golgoti, se je nebo stemnilo, se je zemlja stresla v presilni grozi. In v to grozo, v to noč je vriskaje planilo novo, svetlejšje sonce; zagrinjalo stare zaveze se je pretrgalo od vrha do tal in evangelij je nastopil svojo pot, da nese odrešenje od naroda do naroda.

Velikega petka je bilo treba za veliko nedeljo; smrti Boga samega je bilo treba, da je zazvonilo in zapelo ponižanemu človeku veličastno vstajenje.— (Podobe iz sanj.)

Z VSEH VETROV

V CARIGRADU, nekdanjem glavnem mestu Turčije, se je vršilo veliko posvetovanje predstavnikov Jugoslavije, Turčije, Grčije in Italije, kako bi se zgradila avtomobilska cesta iz Benetk skozi Trst, Ljubljano, Zagreb, Belgrad in Atene do Carigrada. Če je graditev te ceste že tudi res v delovnem načrtu, nismo videli v poročilih.

V AVSTRALIJI IZHAJAJO časopisi in listi v več ko dvajsetih različnih jezikih. Odkar je tu zmerom več „Novih Avstralcev“, je postal to potrebno in so se pojavili taki časopisi. Sprva je bilo treba posebnega dovoljenja za vsak tak list, treba je bilo izpolniti posebne pogoje, da se je dovoljenje dobilo, policija in imigracijski department sta pa strogo nadzirala vsebino vsega tiska v tujih jezikih. Polagoma so pa začeli popuščati pri pogojih in tujejezično časopisje je postajalo bolj in bolj neodvisno. Prav zadnje čase so pa celo v tem popustili, da ni treba več prositi za dovoljenje, če hoče kdo izdajati tak list, pa tudi posebnega nadzorstva od strani omenjenih dver oblasti ni več. Tako sedaj listu, ki izhaja v Avstraliji v kateremkoli jeziku, ni treba drugega kot da izpolni tiste pogoje, ki jih zahteva od vsega tiska avstralski tiskovni zakon in so po njem vezani listi, ki izhajajo v angleškem jeziku. Ta reč je bila objavljena proti koncu januarja in v Canberri pravijo, da so to napravili zato, ker „s to gesto hočejo pokazati zaupanje napram ‚Novim Avstralcem‘.“ MISLI mislijo, da je to kar prav.

IZ EGIPTA je te dni nekdo nekomo tu pisal med drugim to: Gotovo ste tudi v Avstraliji kaj brali o obisku velikega Tita pri nas. Kar nas je tu Slovencev, ga nismo

nič videli, ker smo bili skoraj vsi pod ključem, dokler je bil ta velikan tu. Zastrazen je bil pa tako kot nekaj Przemysl na Poljskem.

AVSTRIJSKA DRŽAVNA POGODBA v svojem 7. členu jamči Slovincem srednjo šolo ali gimnazijo v Celovcu. Seveda ni vprašanja, kje dobiti slovenskih dijakov in dijakinj, vprašanje pa je, kje jih nastaniti, da jim študiranje ne bo predrago in večini zaradi tega onemogočeno. Za dekleta je že poprej Mohorjeva Družba v svoji hiši na Viktringingu dala na razpolaganje prostore za internat, ki ga vodijo šolske sestre. Ko so zasedbene oblasti ob svojem odhodu izpraznile omenjeno hišo, je bila ta možnost dana. Toda pokazalo se je, da je taka ustanova prav tako potrebna za dečke. K sreči so nastale okoliščine, ki bodo tudi to omogočile. Mohorjeva Družba je lastovala še nekaj drugih hiš, ki so bile pa zelo razrvane zavoljo bombardiranja med vojno. Zdaj je dobila Mohorjeva pravico, da jih poruši, pa tudi kredit za obnovitvena dela so ji dali. Dve novi hiši že stojita, čeprav šele v surovem stanju. Počasi jih bo treba dokončati in preurediti uporabljane prostore. Nekje se bo našel prostor za deški internat, le to je hudo, ker denarja za adaptacijo in notranjo opremo zelo primanjkuje. Mohorjeva pač ne more vsega. Škoda, da nimamo Slovenci v svobodnem svetu kakšne Obrambne Zveze ali kaj takega, da bi se nabiral denar v podporo koroškimi Slovincem, ki imajo večje možnosti za razvoj kot na primer naši rojaki v Italiji. Le presiromašni so, da bi se mogli razmahniti v novih razmerah.

ALI SE UČITE ANGLEŠČINE NA RADIO?

Zelo koristno bo za vas, če se poslužite te ugodne prilike. Slika tu zraven vam pove, kako to napraviti. Slika ima besedilo v angleščini, po slovensko je pa takole:

DO YOU LISTEN TO MARY, JOHN and PAUL?

Do you learn English by radio?

It is easy!

Listen to the A.B.C. on Saturdays.

"For New Australians"

These lessons are in a book.

Write for this free book.

Write to:—

The Education Department
in the capital city of your state.

Ali poslušate pogovor Marice, Janeza in Pavla?

Ali se učite angleščine na radio?

Je zelo lahko!

Odprite ob sobotah postajo A.B.C. Za Nove Avstralce.

Ta pouk se dobi tudi v knigi.

Pišite po to knjigo, ki jo dobite za stonj.

Pišite na naslov:

The Education Department,

pa dodajte ime glavnega mesta svoje države.

Pišite tako: Dear Sir:— Kindly send me your free book of radio lessons in English: FOR NEW AUSTRALIANS. Thank you.

Pripišite svoje ime in natančen naslov.

STANDARD PAKETI

firme

DR. J. KOCE, G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.

(prevozni stroški so v cenah že vključeni)

Paket st: 11	1 kg riza Carolina Ardizzone	
3 kg kave Minas Ia	0½ kg rozin	
1 kg rozin		
1½ kg riza Carolina Ardizzone		35 kg £7.1.11
4½ kg		£3.16.9
Paket st: 12		
2 kg kave Santos Ia		
2 kg sladkorja kristal		
0½ kg popra v zrnju		
0½ kg caja Ceylon		
4½ kg		£3.12.4
Paket st: 13		
1 kg kave Santos Extra Ia		
5 kg riza Carolina Ardizzone		
10 kg sladkorja kristal		
3 kg spageti (Extra Lusso)		
5 kg bele moke 00		
0½ kg caja Ceylon		
0½ kg popra v zrnju		
0½ kg rozin		
25 kg		£6.3.8
Paket st: 14		
2 kg kave Santos Extra Ia		
10 kg sladkorja kristal		
10 kg bele moke 00		
1 kg rozin		
1 kg mila za pranje		
0½ kg kakao		
0½ kg cokolade mlečne		
25 kg		£6.16.0
Paket st: 15		
1 kg kave Santos E. Ia		
10 kg sladkorja kristal		
5 kg riza Carolina Ardizz.		
1 kg rozin		
1 kg mila za pranje		
0½ kg caja		
0½ kg popra v zrnju		
0½ kg toaletnega mila		
0½ kg cokolade mlečne		
0½ kg kakao hol		
25 kg		£7.0.0
Paket st: 16		
22½ kg bele moke 00		
10 kg sladkorja kristal		
1 kg kave Santos Extra Ia		
50 kg		£12.9.3

K vsakemu standard paketu se lahko doda 3 pare Nylon Dupont Ia nogavic ali Nylon II, ne da bi se kaj povečali stroški prevoza.

Pošiljamo domov tudi denar. Vendar povdarjamo: če hočete svojim domačim pomagati, je bolje, da jim pošljete paket, ker bodo tako prejeli dvakrat več kot bi lahko kupili za prejeti denar.

Ostali Standard paketi so bili objavljeni v januarški številki MISLI MR. R. OLIP, 44 Victoria St., POTTS POINT, SYDNEY, N.S.W. MR. M. PERŠIČ, 222 Beaconsfield Parade, MIDDLE PARK, Vic. MR. Z. ROME, 404 Queens Parade, CLIFTON HILL, Vic.

Slovinci

v Perthu in okolici!

Kupujte vse svoje potrebščine

največji trgovini Zapadne Avstralije

pri **BOANS-u**

Oče fantu, ki je hodil okoli njegove hčerke:

„Kako da se tako zanimate za mojo hčer? Kaj hočete od nje?“

„Prav ničesar nočem od nje, gospod. Rad bi ji pa nekaj dal.“

„Vi bi ji radi kaj dali? Saj ima vsega dovolj.“

„Res, vsega ima dovolj. In tega

sem vesel. Samo njeno ime mi ni všeč. Doslej nosi ime po vas, jaz bi pa rad, da bi si privzela moje.“

„Kaj je to: življenjska izkušnja?“

„To je tisto, kar ti ostane, ko je vse drugo šlo rakom žvižgat.“

Printed by Publicity Press (1988) Pty. Ltd. 71-75 Regent St., Sydney, for the Publisher, Rev. R. Pivko, 66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.

Publisher: Rev. R. PIVKO
66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.
(za cerkvijo St. Francis na Oxford Street)

Iz pisarne Slovenskega duhovnika

„VELIKONOČNI“ ZAKRAMENTI

Tri dni pred veliko nočjo, na veliki četrtek, je Jezus ustanovil zakrament presv. Rešnjega Telesa. Trojna velika novost je s tem prišla na svet: Opravljajo se sv. maše, verniki prejemajo sv. obhajilo, katoliške cerkve imajo svoje tabernakeljne z vedno osebno pričujočnostjo Jezusovo.

Na veliko noč je Jezus postavil zakrament sv. pokore — spoved. „Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni . . .“

Nič čudnega ni, da je Cerkev dala ukaz: Vsak katoliški kristjan mora v velikonočnem času prejeti ta dva zakramenta. To je „velikonočna dolžnost“ nas vseh. Časa za to dolžnost je dovolj, saj „velikonočni čas“ traja od prve postne nedelje noter do praznika Sv. Trojice — skoraj dva meseca še po veliki noči.

Pa je še en zakrament, ki takorekoč spada med „velikonočne“. To je sv. krst. Zgodnja krščanska Cerkev je uvedla navado, da so na veliko soboto, dan pred veliko nočjo, krščevali v večjih ali manjših skupinah spreobrnjence iz poganstva. Med letom so jih poučevali in skušali gledati na to, da so bili do velike sobote dovolj poučeni. Tedaj so jih slovesno krstili in jih oblekli v bela oblačila, ki so jih novi kristjani nosili skozi vso velikonočno osmino. Naslednjo nedeljo so še prišli v skupni službi božji v belih oblekah, potem so jih odložili. Zaradi tega je dobila tista nedelja tudi ime od belih oblek novih kristjanov — bela nedelja.

Dandanes se krst deli v mnogo večjem številu otrokom nego odraslim. Cerkev želi in naroča, naj krščanski starši pošljejo otroka h krstu čimprej. Ker novorojenčka ni mogoče učiti verskih

resnic, nima smisla odlašati krst do velike sobote. Tako je počasi prišlo krščevanje na veliko soboto iz navade. Na nekdanji običaj še spominja blagoslovljenje krsne vode na ta dan, pa ime za prvo velikonočno nedeljo — bela nedelja.

S krstom postane človek, dete ali odrasli, otrok božji, svetišče presv. Trojice in dedič nebeškega kraljestva. Njegova duša zaživi nadnaravno življenje. S krščenim človekom pride v rišo nekaj božjega, nekaj, kar ni več le od tega sveta. Pred krstom ima dete na sebi izvirni greh, v njegovi duši ni ničesar nadnaravnega. Bog se še ni naselil v njej. Posvečujoče milosti božje ni v taki duši. S krstom se vse spremeni.

Slabo vero v nadnaravno razodete nauke kažejo tisti starši, ki se jim s krstom novorojenih otrok nič ne mudi. Otrok je zdrav, pravijo, lahko počakamo več mesecev, včasih tudi kako leto ali več. Pa ni samo to vprašanje, če je otrok zdrav ali ne, je vprašanje tudi to, ali mu oče in mati privoščita nadnaravno prerodenje ali mu ga ne. Krst je resnično prerodenje. Tako je učil Gospod sam. Ali privoščiš svojemu otroku to prerodenje, krščanska mati? Če praviš, da mu ga, čemu tako odlašaj s krstom? Tvoja mati je tebe poslala h krstu zelo hitro, morda že drugi dan. Imela je pač živo vero v pomen krsta.

Žalostno je, da dandanes nekateri ne vidijo v krstu drugega kot neko formalnost. Da bo imel otrok „krsni list“, tisti papir, ki mu v življenju prav pride. Ali je to res vse, krščanski starši? Slaba vera, če samo ta pomen vidite v krstu.

Še dosti slabša vera je seveda tam, kjer pravijo: Kolikor starejši je otrok, ki ga nesejo s krstu, toli-

ko bolj pameten bo pozneje. Seveda, kjer prave vere ni, se v praznino vtakne prismojena vera. Pa se nekateri ljudje ne sramujejo navajati prismojeno vero, ne pomislijo, kako s tem pokažejo, da jim je krščanska vera izpuhtela iz

glave in iz duše.

Krščanski starši, verjemite Kristusu, ne pobirajte vere okoli nes-pametnih ljudi! Pomislite, kaj krst da vašemu detetu, zato ne odlašajte s krstom!

WOLLONGONG!

Sv. maša s slovensko pridigo v nedeljo dne 29. aprila ob 4 uri popoldne v stolni cerkvi (St. Francis Cathedral) na Crown Street —blizu morske obale.

Sv. spoved eno uro pred službo božjo.

SYDNEY — SLOVENSKA SV. MAŠA NA VELIKO NOČ — DNE 1. APRILA 1956 v kapeli pod cerkvijo St. Patrick, na Grossvenor Street, blizu Winyarda postaje.

Začetek ob pol 11 uri dopoldne.

Sv. spoved eno uro pred sv. mašo.

V soboto poprej spovedovanje kot po navadi v kapelici na George St.

„ZBORNİK“ JE DOSPEL

Končno je Zbornik, ali Koledar Svob. Slovenije, v naših rokah. Imamo še 30 izvodov za prodajo. Naročajte. Je izredno zajetna in zanimiva knjiga. Stane pa samo en funt, kdor naroči po pošti, naj priloži znamko za 2 šilinga. Hitite z naročbo, da ne boste prekasni. Prejeli smo jih 50.

SOCIOLOGIJA nam pa na žalost še ni bila dostavljena. Jo bomo oznanili takoj, ko pride. — MISLI.

MOHORSKE KNJIGE ZA 1956

Družba sv. Mohorja se nam spet predstavlja z bogatim knjižnim darom:

KOLEDAR za 1956. Lep po obliki, bogat po vsebini; VELIKA RIDA, koroška povest, napisal Karel Mauser;

DOMISLICE, zbirka črtic, napisal P. B. Ambrožič;

KOROŠKI SLOVENCİ, spisal Fran Erjavec, obravnava staro dobo naše povestnice;

ŽIVI EVANGELIJ, opis nekaterih najnovejših svetnikov, napisal Filip Žakelj.

S tem bogatim darom vas Mohorjevke vabijo, da si jih naročite takoj in ostanete zvesti udje Mohorjeve tudi za naprej. Udnina za leto 1957 se tudi že zdaj sprejema. Vse naštete knjige stanejo za ude £1-0-0. To res ni veliko.

Naročajte jih na naslov:

Rev. dr. Ivan MIKULA
120 Waterloo St.
Tuart Hill (Perth), W.A.

Naročila sprejemajo tudi MISLI in jih odpremljajo na gornji naslov. Hitreje boste pa postreženi, če pišete naravnost v Perth.

CVETJE V JESENI

15.

DR. IVAN TAVČAR

(Konec)

* „Tako sem se bala,“ je zaihtela, da vzameš Fortunovo! * „Šemica, ali sem Katro klical?“ * „Za vselej prideš na Jelovo brdo?“ * „Za vselej! Za vse življenje bova mož in žena!“ * „Mož in žena!“ Takrat se je spustila v jok in jokala je, kakor še nikdar nisem slišal jokati ženske. Vse telo se ji je treslo in krčevito se je pritiskala k meni. Moja tolažba je ostala brezuspešna. * „Mož in žena“ so bile zadnje besede, katere je tarnala med solzami. * Nakrat so se ji razrešile roke, s katerimi je objela moj vrat, in desnica ji je onemogla zdrknila čez mojo ramo. Obrazek, ki se je nagnil od mojega lica, je bil brez vsake kaplje krvi. Oči so se ji široko odprle, a okrog ust, katera so tudi silila narazen, se ji je napravila črta bolesti in muke. V hipu je brez zavesti ležala v mojem naročju . . . In tedaj, častite prijateljice, sem mislil, da je tudi meni prišla zadnja ura! Umeti nisem mogel, da je umrla, da mi je v rokah umrla, in še danes, ko je preteklo toliko let in ko se še vsak hip živo spominjam tistega trenutka, imam občutek, da ni resnica, da je zgolj moja domišljija, da je umrla — pa je zares umrla. Zdravniki so sicer trdili, da ji je srčna hiba vzela življenje in da bi bila morala prej ali slej zaradi kake večje razburjenosti umreti, a jaz vem bolje: zavest sreče ji je vzela življenje. * Po dolgem molku si izpregovorila ti, gospa Dinca, prva in v čast ti štejem, da je bilo rosno tvoje oko. Vprašala si: „Zahajaj še koj na Jelovo brdo?“ * Čisto gotovo zahajam vsako leto in večkrat tudi vsak mesec v pogorsko vasico. Moja duša je v pogorju. Metazame ni umrla. Pred mano živi še vedno v podobi mladosti in devišstva. Da sem jo vzela, potrbi bi jo bil zakon, potrbi bi jo bilo delo. Vse to bilo streslo cvet z njenega

telesa, medtem ko mi živi dandanes še vedno v tisti cvetlični nežnosti, katera pri ženski tako rada in tako hitro usahne. * Leto za letom prihajam na Jelovo brdo in sprejemajo me, kakor bi me bili sprejemali, da sem postal pravi zet. Od pričetka smo težavno in grenko živeli. Mati Barba je obilo jokala, plačevala je za maše in veliko molila, Boštjan pa je taval v nekaki zmedenosti okrog in videl se nam je, kakor bi gledal na reči okrog sebe z visoke gore, ne da bi jih mogel na drobno ogledati. A Bog se ju je usmilil. Kakor Elizabeta v svetem pismu, je povila priletna Barba sina, katerega smo krstili na ime sv. Boštjana. Ta raste, kakor raste žito na polju, če ima dosti dežja in tudi dosti sončne gorkote. To otroče nosi s sabo obrazek, ki je do zadnje črtice izrezljan iz Metinega obraza. Vsi imamo veselje nad njim. Naše skrbi ga obdajajo, kakor obdajajo skrbi starih mladičev ve gnezdu. Mori nas predvsem skrbi, da bi nam ga ne vzelo tako, kakor je Meto. Večkrat ga vlečem v Loko, da ga preišče prijatelj Arko, a leto na leto je srce v redu. Ob takih prilikah me moj prijatelj tolaži: „Mene bi bil vprašal, pa bi ti bil vse razodel! Puncu sem dobro poznal, rdeče lise je dobivala na lice in tud druga znamenja je imela, ki so kazala na srce. Skratka: Vivere non poterat — živeti ni mogla. Mene bi bil vprašal, pa bi si bil prihranil dosti bolečin.“ Pustil sem, da je govoril. Bil je glasna, a vendar dobra duša. In prišlo je kmalu leto, ko je tudi njemu zapel zvonček: Vivere non poterat! * Zrno za zrnom gre v zemljo, iz zemlje pa zopet prihaja zrno za zrnom. * Tako se je pripetilo, da sem bil enkrat še celo na svatbi na Jelovem brdu, takrat, ko je Kalar dajal svojo hčer Ano Skalarjevemu Matijčku, ki je pri njem, kakor veste, zvesto in pridno služil. Dal mu je precej sveta, da ima Matijček zdaj čedno domačijo, dal mu je pa tudi svojo hčer. Svatovščina ni bila zadnja. Kalar in Skalar sta se sedela za mizo v kotu in bila sta si kakor brata. Luca ni več živela, a marsikatera beseda je veljala poštenemu njenemu imenu. Okrog peči je prežalo obilo šeskarjev; lazili so todi pod mizo naokrog in cukali svate za noge, da so jim kaj dali. Tako je svat pomolil pod mizo zdaj čašo vina, zdaj kos mesa ali belega kruha. Komaj pa si enega potolažil, te je vlekel že drug. * Pri peči je stoloval naš stari znanec Danijel. Prav ostro je vladal nad otročaji, ki so mu preveč snedli, preveč spili in sploh preveč lazili pod mizo. Odcedno jih je pretepal in kričal: „Ali mi hočete res

DR. JURE KOCE, G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.

CENIK

za pošiljanje paketov preko Trsta v Jugoslavijo, Avstrijo in Nemčijo

Kdor želi plačati jugoslovansko carinsko takso vnaprej, naj doda končni ceni še 9/-. Ta taksa se lahko zopet plača istočasno s predajo paketa na pošti v Trstu. Isto za Standard pakete.

Za tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stedišnike i.t.d. Vam-nasa firma tukaj sestavi v smislu jugoslovanske carinske uredbe prvailno napisano prosnjo, da jo lahko obdarovancu posljete domov in ste tako sigurni, da bo dobil darovani mu predmet carine prosto v roke.

Cene za 1 kg:		Cene za 1 kg:	
Kava MINAS Ia	17/6	Salama ogrska a la Gavrilovic	22/6
Kava SANTOS EXTRA Ia	18/6	Goveje meso, 3 konzerve, 1 1/2 kg.	13/6
Sladkor kristalni	2/3	Polenovka norveska (Stockfish)	11/-
Sladkor v kockah	2/6	Sardine v olju, 200 gr.	2/-
Olje olivno Ia	11/-	Sir parmezan	25/-
Moka bela 00, najboljša	1/9	Rozine (Ia grske sultane)	4/6
Testenine bele Extra	3/-	Cokolada trda	14/6
Riz „Splendor Brillato“	3/-	Cokolada mlečna švicarska	15/-
Riz CAROLINA „Ardizzone“	3/2	Kakao holandski	15/-
Riz CAROLINA „Helios“	3/6	Caj CEYLON Ia 100 gr.	3/-
Zdreb, psenicni, extra Ia	3/-	Poper indijski v zrnju 100 gr.	3/4
Fizol	2/9	Cimet (kamela) zmlet 100 gr.	2/3
Svinjska mast Ia	6/6	Vanilija v strokih, 1 trok	1/2
Prekajena slanina, mesnata	11/6	Karamele, bonboni	10/-
Surovo maslo (butter) Ia	21/-	Milo za pranje (75% mascobe)	3/6
Sunka kuhana, v konzervi	22/-	Milo toaletno PALMOLIVE, 100 gr.	1/4
Smokve, suhe	4/-	Kokosja juha z rezanci	1/6
450 gr. kondenz. mleka	3/3	Vrecica limone v prahu	1/*
Nylon nogavice Ia	11/6	Nylon nogavice Ia	9/-

K zgoraj navedenim cenam se dodajo se prevozniki stroški:

po pošti:		po železnici:	
do 4 1/2 kg netto	£0 15 0	do 25 kg netto	£1 15 0
do 9 kg netto	£1 2 0	do 35 kg netto	£2 5 0
do 18 kg netto	£1 13 0	do 40 kg netto	£2 10 0
		do 50 kg netto	£2 15 0

SPECIJALNO FRANKO PREJEMNIK:

- 1) Vreca najboljših bele moke (00), 45 kg. v dvojni vreči £4 17 0
- 2) Mast v posodi po 17 kg. £5 10 0

Zdravila in tekstilno blago posiljamo iz Londona direktno v domovino. Tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stedišnike, kolesa (bicikle) itd. posiljamo iz Nemčije ali Italije v Jugoslavijo. Zahtevajte cenik!

Za vsa naročila paketov iz N.S.W. in Victorije se obrnite direktno na:

ZASTOPNIKA FIRME ZA N.S.W.:

MR. R. OLIP, 44 Victoria St., POTTS POINT, SYDNEY, N.S.W.

ZASTOPNIKA FIRME ZA VIKTORIJO:

MR. M. PERŠIČ, 222 Beaconsfield Parade, MIDDLE PARK, Vic.

MR. Z. ROME, 404 Queens Parade, CLIFTON HILL, Vic.

Kako pokvarimo svojega otroka

V Gorici izhajajoči slovenski tednik „Katoliški glas“ je v svojem „Ženskem kotičku“ mamice, ki so zaljubljene v svoje otroke, svaril na sledeči način:

Že takoj v prvih letih postani otrokova sužnja. Vsaka njegova še tako nespametna želja naj ti bo ukaz. On mora biti kralj v tvoji hiši. Vsi mu morajo posvečati pozornost in nihče mu ne sme povzročiti najmanjše neprijetnosti.

Ko postane nekoliko večji, moraš biti ponosna na njegovo lepoto in njegovo bistroumnost. Postati mora okras tvojega doma. Vsi ga morajo z občudovanjem poslušati, tudi če je njegovo govorjenje žaljivo. Povej mu pogostoma, da je lep, lepši od drugih, da je razumen in izredno nadarjen.

Ničesar mu ne smeš odreči. Njegova volja naj bo vsem povelje.

Čemu bi ga žalostila? Saj bo imel še dovolj časa za preizkušnje in težave. Prav zato moraš sedaj, ko je še majhen, odstraniti vsako najmanjšo senco bridkosti od njega.

Nikoli ga ne smeš karati ali strahovati s kaznijo. Tudi ni prav, če mu pripoveduješ o peklju. Nikar mu ne govori o grdobiji greha, saj so njegove napake tako ljubke, saj, ko se laže, dokaže s tem le svojo bistroumnost.

In ko začne hoditi v šolo, ne pusti, da bi se preveč mučil z učenjem. Naj se uči kadar koli sam hoče. Če ga učitelj neprestano ne hvali, je pač znak, da je neotesanec. Zato pa skušaj ti to nadomestiti s pohvalami, milovanjem in z vsemi mogočimi darovi.

Nobenega dvoma ni, da boš prav kmalu zato bogato poplačana: tvoj otrok bo tvoja največja pokora.

SMESNICE

Če hočeš napisati pohvalo, posnemaj! Dopisnik iz kraja G. je pohvalil delo domačega društva s temi le besedami:

„Dobro vemo, da je po navadi z delovanjem raznih društev velik križ. Po večini je tako, da polovica društvnikov ne prime za nobeno delo. Stojijo ob strani in kritizirajo. Druga polovica mora vse sama narediti. V čast našemu društvu naj bo povedano, da je pri nas ravno obratno.“

Znanstveniki so se že mnogo trudili, da bi našli vmesni člen med živaljo in človekom. Kakor stvari zdaj stojijo, se ne da po vrsti dokazati, kako se je človek razvijal iz živali, recimo: iz opice. Ostanki ljudi ali živali, ki jih izkopljejo iz

zemlje, kjer so ležali morda dolga tisočletja, so ali živalski ali človeški. Iščejo pa ostankov, ki bi bili napol živalski in napol človeški, potem bi se dalo dokazati, kako se je človek dosledno razvijal iz živali.

Nadavno je pa baje našel tak vmesni člen učenjak z imenom dr. Konrad Lorenz. Dal je objaviti v svet: Našel sem iskani vmesni člen med živaljo in omikanjem človekom. Tisti vmesni člen smo mi — danes živeči ljudje . . .

„Kaj je to: Težak človek?“

„Peljal sem se po železnici, pa se mi je ustavila ura. Obrnil sem se k sosedu in ga vprašal, koliko je ura. Namesto odgovora mi je pol ure razlagal, kako se naredi žepna ura. Ta človek se mi je zdel od sile težak.“

NAROCNINA LETNO — EN FUNT

vse snesti? Vi imate doma očete, ki vas rede, jaz pa sem berač“. In res je bil berač. Velik koš je bil prinesel s sabo ter ga posadil na zapeček; vanj je metal vse, kar je dobil od svatov. Koledoval je brez odmora, a vse e šlo v koš. Tam je imel celo bokal, v katerega je zlival vino. Toliko je bil že diplomata, da je vedel, da se ne sme vpijaniti, ker bi potem lahko izgubil napolnjeni košek, na katerega je že prežalo nekaj kolegov zunaj pred hišo. A Danijel se ni upijal, zato so zaman prežali. * „Alo, Danijel!“ — pri tej priliki sem ga prvič videl, odkar smo delali pismo v Loki — „alo, kdaj pa si prišel iz Amerike? * „Dva meseca bo že,“ je odgovoril černo, „nekaj več, nekaj manj“. * „Kaj pa v Ameriki?“ * „Kaj?“ se je zadržal zaničljivo. „Nič! To ni življenje, to je hudič!“ * „Torej nisi zdržal?“ * „Kdo bo zdržal, pa nič jedel? Tam je tako: če hočeš jesti, moraš delati. Po tistih jamah tiste pse vlačiti, to je dvakrat hudič!“ * In to ti je postalo dolgočasno?“ * „E,“ je godrnjal. „Ali mi je postalo ali mi ni postalo. V Ameriki moraš hoditi, kakor hočejo policarji.“ * Tu je imel v mislih policaje. * „In sedaj?“ sem ga vprašal. * „Sedaj?“ je tulil. No, sedaj boš pa blez vendarle vedel, da sem berač. Dealti ne morem, pa se mi tudi ne ljubi. Berač sem, kaj je na tem?“ * Ko sem zmajal z glavo, je spoznal moje misli. Zatorej je nadaljeval: „Ko vzameš vrečo — meni jo je dala Presečnikova mati — prvič v roke, te je res sram. A že pri drugi hiši, ko ti gospodinja z malo prijaznim obrazom natrese moke v vrečico, te začne sram popuščati in kmalu je vse dobro. Pri deseti hiši si že rojen berač. To sem ti povedal, da se boš vedel obnašati, če prideš kdaj do beračije. Pa blez ne prideš.“ Med glasnim smehom je dodal: „Namesti da me spoveduješ, mi daj kaj vbogajme! Danes mi tako še nisi nič dal. Daj mi krajec belega kruha!“ * Ko je kruh spravil, je spregovoril zadovoljno: „Za danes je dosti. Košara je polna. Poglej, kako zunaj čakajo in mislijo: kozavi se napije, mi mu pa izpraznimo malho. O ne!“ * Oprtal je koš. Ko je odhajal, sem ga vprašal: „Kje pa stanuješ?“ * „Za sedaj še nikjer. V Podpečnarjevi luknji, kjer so kamenje lomili, tam sem nekaj desk pribil. Tam me obišči, če te je volja. Z a zimo bom pa moral že kaj dobiti. Peškulja na Gbrški gori mi je že nekaj obljubila. Haha!“ * Morda bi rade kaj čule o Lizi? Njeno življenje je življenje dela in edinščine. Kadar hodim mimo karlovških bregov, ima skoraj vselej zibko pri sebi,

da je otročaj pri delu ne moti. In če pride v vas, se vleče za njo rep zdravih in debelih otrok — mislim, da jih je sedem. Blagor ji, da je blagoslovljena, zakaj od tega blagoslova živi slovenska zemlja! * Kar pa se mene tiče, naglašam zopet in zopet, da zame Meta ni umrla. Zatorej pozneje nisem poznal nikdar ženske in lahko rečem, da dosedaj še nisem prelomil zvestobe, ki jo dolgujem njenemu spominu. * Gospa Marica se je ironično nasmehnila: „To se trdi, dokazov pa vendar ni.“ * Odgovoril sem ošabno: „Ni mi na tem, da mi verjameš.“ * „Ali moraš postati takoj nevljuden?“ je posegla vmes gospa Mica, nato pa nekako nezaupljivo vprašala: „Bi jo bil res vzel, da ni umrla?“ * „O tem ne dopuščam razgovora, draga prijateljica!“ * „Ne vem, da bi zdržal, recimo, nekaj let.“ * „Vse to, ljuba Mica, sem bil dobro premislil. Naša največja napaka je, da sklepamo zakone brez pravega premisleka. V mojih očeh je zakon predvsem tudi gospodarska pogodba, ki daje strankama eiake pravice in enake dolžnosti. Ta pogodba pa nalaga možem po mestih zgolj zaveze, a vam ženskam zgolj pravice.“ * Oglasila se je gospa Marica: „Ti hočeš torej reči, da zakonske žene po mestih ne delamo in samo jemo?“ * Malo sem se umaknil: „Tega naravnost ne trdim.“ * „Pač pa po ovinkih“, je dostavila gospa Dinca. * Nadaljeval sem: „Ne pripravimo se! Toliko je jasno, da so zakoni na kmetih mirnejši in zadovoljnejši. Oba zakonca lahko živita v zavesti, da enakomerno vzdržujeta družino. Bil sem torej egoist, ko sem se hotel priženiti na Jelovo brdo. Ni se mi sicer posrečilo, a vendar upam, da mi bodočnost prinese mnogo posnemalcev. Stvar pa ni malenkostna, stvar je potrebna, če naj izginejo tisti zidovi, ki ločijo dandanes našega kmeta od naših mest.“ * Tako, častite prijateljice, sem vam vse razodel, kar mi je ležalo na srcu. Ako mi je ušla tu pa tam trda beseda, mi tega ne štejte v zlo. Časi prihajajo, ko se za malenkosti ne bomo več rvali. Eno je glavno: naša zemlja se nam ne sme vzeti in narod slovenski mora stati kot večno drevo, kateremu korenine nikdar ne usahnejo! Za to moramo delati vsi, na to morami misliti takrat, kadar se odločujemo za poklic, in predvsem tedaj, kadar se ženimo. Kdor se ženi, naj se ženi tako, da mu bo zakon oklep, ki ga še bolj zveže z domovino, in otroke naj rodi, ki bodo pomnožili slovensko vojsko in armado slovenskih delavcev!

Jade, Jade!